

Stofmisbrugeren, der har indgået en kontrakt, vil til enhver tid kunne opsige kontrakten, dog ikke i forbindelse med iværksat tilbageholdelse.

Den konkrete, foreløbige beslutning om tilbageholdelse, der træffes af behandlingsinstitutionens leder, skal straks forelægges den myndighed, der har truffet beslutning om tilbud om tilbageholdelseskontrakt, amtskommunens personsagsudvalg. Dette udvalg skal inden 3 dage træffe den endelige beslutning om tilbageholdelsen. Stofmisbrugeren skal straks have meddelelse om beslutningen, som skal være skriftlig og begrundet.

Endelig skal personsagsudvalget efter anmodning fra stofmisbrugeren indbringe beslutningen om tilbageholdelsen for retten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a. Ligesom stofmisbrugeren både ved indgåelse af kontrakten og ved personsagsudvalgets beslutning om tilbageholdelsen orienteres om muligheden for at indbringe beslutningen for retten.

Efter den foreliggende lov er der trods manglende konkret anvendelse af behandlingskontrakt med mulighed for tilbageholdelse truffet principiel beslutning i Ribe, Vestsjællands og Frederiksborg amtskommuner om, at man vil benytte lovens muligheder. I Ribe Amtskommune er beslutningen om anvendelsen begrænset til gravide stofmisbrugere. I Århus Amtskommune traf man i 1992 beslutning om, at loven for tiden ikke skulle anvendes i amtskommunen, men at der skulle være mulighed for tilbageholdelse i enkelttilfælde, hvis en sådan behandlingsmulighed etableres i andre amter.

Mens Frederiksborg Amtskommune først har truffet den principielle beslutning om at anvende loven i maj 1996, og ikke frem til nu har tilbudt stofmisbrugere behandlingskontrakt med mulighed for tilbageholdelse, har de andre nævnte amtskommuner, som i længere tid har haft den principielle beslutning, ikke fundet behov for konkret at bringe den i anvendelse.

Ifølge de seneste foreliggende indberetninger fra efteråret 1998 har der ikke været gjort brug af loven. Den gennemgående begrundelse herfor er, at man finder, at stofmisbrugsbehandling bør baseres på frivillighed.

Det er ligeledes indtrykket, at en række garantier til sikring af stofmisbrugernes retssikkerhed kan være medvirkende årsag til, at man er tilbageholdende med

at bruge ordningen, især når man et langt stykke af vejen ved forskellige former for overtalelse kan sikre sig mod, at stofmisbrugeren forlader behandlingen.

Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening samt Københavns og Frederiksberg kommuner, som er blevet hørt i forbindelse med lovens revision i folketingsåret 1999-2000, mener, at loven bør ophæves.

Narkotikarådet, der henviser til etiske og praktiske grunde, støtter også en ophævelse.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at det fortsat vil være hensigtsmæssigt at kunne lade tilbageholdelsesadgangen indgå som del af det samlede udbud af behandlingsmuligheder, bl.a. fordi man ikke kan udelukke, at visse stofmisbrugere, herunder gravide, i visse situationer kunne have et ønske om at få tilbudt om kontrakt med mulighed for tilbageholdelse.

Det bør derfor med den nu tættere sammenhæng mellem visitationsproceduren og med fastlæggelse af handleplan, hvor brugerinddragelsen er et vigtigt led, indgå i de løbende rutiner at rejse spørgsmålet om behandlingskontrakt af denne type i de amtskommuner, der har truffet principiel beslutning om at anvende lovgivningen.

Ligesom det ud fra denne synsvinkel bør overvejes i andre amtskommuner og i de såkaldte delegationskommuner at inddrage ordningen i den vifte af tilbud, man har at tilbyde stofmisbrugere.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Ved behandlingen af det oprindelige lovforslag til den nuværende lov forudsattes der kun administrativt merarbejde af mindre omfang samt udgiftsneutralitet i forhold til den kommunale sektor, idet ordningen dels bygger på frivillighed dels må indgå i forbindelse med den samlede prioritering af midlerne til stofmisbrugsbehandling.

Dette er fortsat regeringens vurdering, og den konstaterede tilbageholdelse ved udnyttelse af ordningen giver ikke anledning til at forvente ændring heri.

Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

Erhvervs-mæssige og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at have erhvervs-mæssige og miljømæssige konsekvenser.